

Nieuwsbrief OR Updates 2026-11

Nummer 11, 2026

Redactie: prof. mr. E.C.H.J. Lokin, mr. drs. K.H. Boonzaaijer en mr. E.H. Leemreis.

INHOUDSOPGAVE

Hoge Raad

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2026:516](#) 27-03-2026

Cassatieberoep inzake herroeping beschikking doeluitbreiding ex artikel 2:294 BW

Hof

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2026:1520](#) 12-05-2026

Eigen decharge baat niet: aandeelhouder kan trustbestuurder niet vrijpleiten van zijn eigen nalatigheid

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2026:2399](#) 21-04-2026

Bestuurder van De Zwart Services B.V./Weenink q.q.

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2026:1166](#) 10-04-2026

Bekrchtiging ontslag bestuurders stichting en bekrchtiging afwijzing verzoek tot wijziging statuten. Met wenk.

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2026:2002](#) 31-03-2026

Ondanks verwatering verpande aandelen MID Healthcare geen bestuurdersaansprakelijkheid

[Ondernemingskamer Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2026:768](#) 19-03-2026

Enquête Emberock N.V.

[Gerechtshof 's-Hertogenbosch, ECLI:NL:GHSHE:2025:2545](#) 16-09-2025

Bestuurders van The Flex Company B.V./De Crom q.q.

Rechtbank

[Rechtbank Overijssel, ECLI:NL:RBOVE:2026:2441](#) 06-05-2026

Hardchroom B.V.

[Rechtbank Oost-Brabant, ECLI:NL:RBOBR:2026:3233](#) 29-04-2026

PR Bouwprojecten B.V.

[Rechtbank Limburg, ECLI:NL:RBLIM:2026:3810](#) 29-04-2026

Rammelende boekhouding, maar bestuurders ontzenuwen bewijsvermoeden met

beroep op externe marktomstandigheden

[Rechtbank Zeeland-West-Brabant, ECLI:NL:RBZWB:2026:3457](#) 22-04-2026

Beperkingen als gevolg van vermelding in Extern Verwijzingsregister zijn geen reden om van bestuursverbod af te zien. Met wenk

[Rechtbank Noord-Holland, ECLI:NL:RBNHO:2026:2523](#) 12-03-2026

Verzoek tot voorlopig deskundigenbericht en inzage administratie afgewezen

[Rechtbank Gelderland, ECLI:NL:RBGEL:2026:3389](#) 28-01-2026

Bestuurdersaansprakelijkheid: schending van administratie- en deponeringsplicht en bestuursverbod

RECHTSPRAAK

Cassatieberoep inzake herroeping beschikking doeluitbreiding ex artikel 2:294 BW

De Hoge Raad verduidelijkt in dit arrest wanneer een partij als belanghebbende moet worden aangemerkt in een procedure tot wijziging van de statuten van een stichting (ex artikel 2:294 BW). Centraal staat de vraag of een kerkgenootschap en zijn bestuurder kunnen opkomen tegen een eerder toegewezen verzoek tot verruiming van de doelomschrijving van een stichting die het vermogen van een ontbonden kerkgenootschap beheert. De rechtbank oordeelt in eerste aanleg dat zij geen belanghebbenden zijn en wijst hun verzoek tot herroeping van de eerdere beschikking af. De Hoge Raad vernietigt die beslissing. Gelet op hun langdurige betrokkenheid bij de religieuze gemeenschap, hun aanspraken op financiële ondersteuning door de stichting en hun inspanningen om de leer van het ontbonden kerkgenootschap voort te zetten, heeft de rechtbank naar het oordeel van de Hoge Raad ofwel onvoldoende gemotiveerd waarom, ofwel blijkt gegeven van een onjuiste rechtsopvatting dat geen sprake zou zijn van een voldoende nauwe betrokkenheid bij het doeluitbreidingsverzoek.

Achtergrond geschil

De Stichting Fonds tot Beheer van het Voormalige Vermogen van het Kerkgenootschap Des Heren Nieuwe Kerk Zijnde Nova Hierosolyma ('de Stichting') is in 2004 opgericht om het vermogen van het (inmiddels, sinds 2017) ontbonden kerkgenootschap Des Heren Nieuwe Kerk Zijnde Nova Hierosolyma ('DHNK') te beheren. Uit haar statuten volgt dat de Stichting onder meer tot doel heeft activiteiten te ondersteunen die zijn gericht op de toekomstige evangelisatie en verspreiding van de leer van DHNK.

Het kerkgenootschap JUNIUS 19 ('Junius') is in 2020 opgericht met als doel de leer van DHNK

te praktiseren en de belangstelling voor de geschriften van Emanuel Swedenborg te bevorderen. Kort na de oprichting van Junius dient zij bij de Stichting een aanvraag in voor financiële ondersteuning. Het bestuur van de Stichting laat Junius in 2022 weten dat Junius niet kwalificeert als kerkgenootschap als bedoeld in de statuten van de Stichting en dus niet in aanmerking komt voor financiële ondersteuning gebaseerd op de daarin opgenomen doelstelling. Wel komt Junius in beginsel (onder voorwaarden) in aanmerking voor toekenning van lagere subsidie(s) gebaseerd op de doelstelling van een andere bepaling in de statuten ('het Subsidiebesluit'). Hierop start Junius (uiteindelijk) een dagvaardingsprocedure tegen de Stichting, waarin Junius onder meer vordert dat de rechtbank voor recht verklaart dat het subsidiebesluit nietig is, althans dat besluit te vernietigen en de Stichting te veroordelen om de rechtbank te verzoeken opnieuw op de steunaanvraag van Junius te beslissen.

In dezelfde periode van de aanvraag door Junius besluit het bestuur van de Stichting de rechtbank op grond van artikel 2:294 BW te verzoeken de statuten te wijzigen. Aanleiding daarvoor is volgens de Stichting dat het vermogen sinds de oprichting aanzienlijk was gegroeid, terwijl de bestaande doelomschrijving onvoldoende mogelijkheden bood om dit vermogen maatschappelijk verantwoord aan te wenden. De beoogde wijziging houdt in dat naast de oorspronkelijke religieuze doelstellingen ook sociaal-maatschappelijke en sociaal-culturele activiteiten financieel ondersteund zouden kunnen worden. Dit verzoek wordt bij beschikking door de rechtbank in 2023 toegewezen. In de dagvaardingsprocedure wordt het doeluitbreidingsverzoek op last van de rechtbank door de Stichting aan Junius verstrekt.

In de onderhavige verzoekschriftprocedure verzoekt Junius de rechtbank om de doeluitbreidingsbeschikking te herroepen, het geding te heropenen en het doeluitbreidingsverzoek af te wijzen. Aan het verzoek legt Junius ten grondslag dat sprake zou zijn van bedrog in de zin van artikel 382 sub a Rv. De Stichting heeft de rechtbank met het doeluitbreidingsverzoek onjuist en onvolledig voorgelicht, omdat de subsidieaanvraag van Junius daarin niet is vermeld. De Stichting heeft volgens Junius ten onrechte gesteld dat er onvoldoende mogelijkheden zijn om het door de Stichting beheerde vermogen in te zetten voor de verspreiding van de leer van Kerkgenootschap DHNK. Omdat deze mogelijkheden er wel zouden zijn, waaronder de door Junius ingediende subsidieaanvraag, bestaat er volgens Junius geen rechtvaardiging voor de doeluitbreiding. Als de rechtbank juist en volledig was ingelicht, dan zou het doeluitbreidingsverzoek niet zijn toegewezen.

De rechtbank wijst het herroepingsverzoek af. Zij stelt voorop dat een beschikking slechts kan worden herroepen op verzoek van de oorspronkelijke verzoeker of een belanghebbende. Naar het oordeel van de rechtbank kan Junius niet als belanghebbende worden aangemerkt bij de eerdere procedure over de statutenwijziging.

Daartoe overweegt de rechtbank onder meer dat Junius geen rol vervulde binnen de Stichting en geen zeggenschap heeft gehad binnen DHNK. Ook de wens om aanspraak te maken op financiële ondersteuning uit het vermogen van de Stichting levert naar het oordeel van de rechtbank onvoldoende nauwe betrokkenheid op. De rechtbank komt tot de slotsom dat nu Junius niet als belanghebbende bij de beschikking is te beschouwen, zij ook geen herroeping kan verzoeken van deze beslissing. Het verzoek van Junius wordt afgewezen.

Cassatieberoep

Junius stelt cassatieberoep in. Het middel richt zich tegen het oordeel van de rechtbank dat Junius niet kan worden aangemerkt als belanghebbende in de doeluitbreidingsprocedure. Het middel klaagt onder meer dat het oordeel van de rechtbank in het licht van de aard van de procedure en de nauwe betrokkenheid van Junius bij het onderwerp van de doeluitbreidingsprocedure, blijk geeft van een onjuiste rechtsopvatting dan wel onbegrijpelijk is. In het middel worden daartoe diverse achtergrondfeiten aangedragen waaruit zou volgen dat Junius wel tot de kring van belanghebbenden behoort. Junius wijst daarbij onder meer op de langdurige betrokkenheid bij de religieuze gemeenschap, haar aanspraken op financiële ondersteuning door de Stichting en haar inspanningen om de leer van DHNK voort te zetten.

De Hoge Raad overweegt ten eerste dat het antwoord op de vraag of iemand belanghebbende is, moet worden afgeleid uit de aard van de procedure en de daarmee verband houdende wetsbepalingen. Daarbij speelt een rol in hoeverre deze persoon door de uitkomst van de desbetreffende procedure zodanig in een eigen belang kan worden getroffen dat deze daarin behoort te mogen opkomen ter bescherming van dat belang, of in hoeverre deze anderszins zo nauw betrokken is of is geweest bij het onderwerp dat in de procedure wordt behandeld, dat daarin een belang is gelegen om in de procedure te verschijnen.

Tegen de achtergrond van de feitenconstellatie in de onderhavige procedure komt de Hoge Raad tot het oordeel dat de rechtbank met haar oordeel dat Junius niet wegens een voldoende nauwe betrokkenheid belanghebbende is bij de doeluitbreidingsbeschikking, hetzij blijk heeft gegeven van een onjuiste rechtsopvatting, hetzij haar oordeel onvoldoende heeft gemotiveerd. Het eerste is het geval als de rechtbank heeft miskend dat de hiervoor bedoelde feiten, in onderling verband bezien, van een dusdanig nauwe betrokkenheid van Junius bij het onderwerp van de doeluitbreidingsprocedure blijk kunnen geven dat daarin een voldoende belang is gelegen om in die procedure te verschijnen. Als de rechtbank dat niet heeft miskend, is het bedoelde oordeel zonder nadere toelichting onvoldoende begrijpelijk, aldus de Hoge Raad.

De Hoge Raad vernietigt de afwijzingsbeschikking en verwijst de zaak naar het gerechtshof

Amsterdam ter verdere behandeling en beslissing.

A. El Allaoui, juni 2026

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 27-03-2026

ECLI: ECLI:NL:HR:2026:516

Zaaknummer: 25/01449

Rechters: G. de Groot, C.E. du Perron, F.J.P. Lock, G.C. Makkink en K. Teuben

Advocaten: J.W.H. van Wijk, T.T. van Zanten en E.E. Neele

Wetsartikelen: 2:294 BW, 382 Rv, 383 Rv, 390 Rv en 391 Rv

RECHTSPRAAK

Beperkingen als gevolg van vermelding in Extern Verwijzingsregister zijn geen reden om van bestuursverbod af te zien. Met wenk

Bestuurders van een thuiszorgorganisatie die bij eerder tussenvonnissen al wegens zorgdeclaratiefraude aansprakelijk werden geacht voor het faillissementstekort, krijgen - na het indienen van zienswijzen - ook een bestuursverbod opgelegd. Het feit dat de bestuurders feitelijk al in hun mogelijkheden tot besturen worden beknut door vermelding in het Extern Verwijzingsregister van financiële instellingen is geen reden om het bestuursverbod achterwege te laten of te verkorten. Met wenk.

Inleiding

Deze uitspraak betreft het eindvonnis over een door de curator gevorderd bestuursverbod in het faillissement van thuiszorgonderneming Het Zorgpunt.

Voorafgaand tussenvonnis

In een voorafgaande beslissing (zie daarover ook OR 2026-0040) had de rechtbank geoordeeld dat het faillissement van Het Zorgpunt in belangrijke mate is veroorzaakt doordat er (onder andere) structureel meer zorg is gedeclareerd dan er werkelijk is verleend. Een van de gevolgen daarvan was dat verzekeraar VGZ geen overeenkomst tot wijkverpleging meer wilde sluiten voor 2020 en een groot bedrag aan betaalde vergoedingen terugvorderde. Op 3 maart 2020 is Het Zorgpunt vervolgens op eigen aangifte failliet verklaard. Naar het oordeel van de rechtbank is het faillissement in belangrijke mate veroorzaakt door kennelijk onbehoorlijk bestuur, namelijk: zorgfraude. Bij het vonnis van 24 december 2025 werd aldus beslist dat het bestuur aansprakelijk is voor het faillissementstekort op grond van artikel 2:248 BW.

De curator vorderde naast vergoeding van het faillissementstekort ook een bestuursverbod voor de duur van 5 jaar ex artikel 106a Fw. In dat kader heeft de curator conform artikel 106c

lid 1 Fw een overzicht in het geding gebracht van alle andere rechtspersonen waarvan de middellijke bestuurders (natuurlijke personen) van Het Zorgpunt ook bestuurder of commissaris zijn. Dat bleek uiteindelijk slechts om één besloten vennootschap te gaan. In het vonnis van 24 december 2025 besliste de rechtbank dat die vennootschap ('de Vennootschap') conform artikel 106c lid 2 zou worden uitgenodigd tot het indienen van een zienswijze, waarna de curator en de bestuurders van Het Zorgpunt op die zienswijze zouden mogen reageren.

Zienswijze en reactie van de bestuurders

De Vennootschap voerde in haar zienswijze aan dat de bestuurders vanwege de geconstateerde zorgfraude al sinds 2020 en tot in 2028 opgenomen zijn in het Incidentenregister (vermoedelijk: van een of meer zorgverzekeraars) en het Extern Verwijzingsregister (voor alle financiële instellingen). Dat komt de facto neer op een verder strekkende uitsluiting van (financiële en feitelijke) mogelijkheden om een onderneming te besturen dan een bestuursverbod, omdat financiële instellingen geen zaken meer willen doen met mensen die in die registers staan. Een bestuursverbod zou daar volgens de zienswijze niets nuttigs meer aan toevoegen en alleen leiden tot een disproportionele en niet-noodzakelijke verzwaring (en mogelijk: verlenging) van de uitsluiting.

In hun reactie op de zienswijze sloten de bestuurders zich bij dit argument aan. Zij voegden daar nog aan toe dat ze al geruime tijd niet meer actief waren als ondernemers in het zorgdomein en dat voor de komende tijd ook niet van plan waren, zodat herhaling van zorgfraude niet hoeft te worden gevreesd. Zij wijzen erop dat het opleggen van een bestuursverbod geen automatisch gevolg hoeft te zijn bij constatering van kennelijk onbehoorlijk bestuur, maar een discretionaire bevoegdheid is.

Daarnaast voerden de bestuurders aan dat niet is gebleken dat de curator een specifieke machtiging van de rechter-commissaris had om een bestuursverbod te vorderen. Daarom zou de curator volgens de bestuurders niet-ontvankelijk moeten zijn in zijn vordering.

Oordeel rechtbank

De rechtbank begint met het gestelde ontbreken van een machtiging. In artikel 72 lid 1 Fw is expliciet bepaald dat het ontbreken van een machtiging geen gevolgen heeft voor de geldigheid van de handelingen van de curator. De curator is dus gewoon ontvankelijk, ongeacht of de stelling over de machtiging juist is.

De rechtbank is het met de bestuurders eens dat het opleggen van een bestuursverbod een discretionaire bevoegdheid is en dus niet bij iedere bestuurdersaansprakelijkheid aan de orde

hoeft te zijn. In dit geval acht de rechtbank de aard van het kennelijk onbehoorlijk bestuur (zorgdeclaratiefraude) en het grote aantal crediteuren dat daardoor benadeeld is echter dusdanig verwijtbaar, dat het bestuursverbod wordt opgelegd. Ook de duur van vijf jaar wordt door de rechtbank in het licht van de grote verwijtbaarheid proportioneel geacht.

In het feit dat de bestuurders ook zijn opgenomen in het Incidentenregister en het Extern Verwijzingsregister ziet de rechtbank geen aanleiding om geen bestuursverbod op te leggen. De rechtbank overweegt in dit kader dat een bestuursverbod een ander publiek bereikt; incidentenregisters en het Extern Verwijzingsregister zijn alleen toegankelijk voor financiële instellingen, terwijl de registratie van een bestuursverbod in het Handelsregister een breder bereik heeft. Daarnaast heeft het bestuursverbod een ander effect. Opname in het Extern Verwijzingsregister mag misschien in praktische zin ondernemingsactiviteiten voor de bestuurders bemoeilijken, maar alleen een bestuursverbod heeft daadwerkelijk tot gevolg dat de bestuurders niet meer als bestuurders of commissarissen kunnen worden benoemd (in een akte van oprichting) en niet meer als zodanig in het Handelsregister kunnen worden ingeschreven.

Het bestuursverbod voor de duur van vijf jaar wordt opgelegd aan de bestuurder-rechtspersoon van Het Zorgpunt op grond van artikel 106a lid 1 onder a Fw, aan de middellijke bestuurder (natuurlijke persoon) op grond van artikel 106a lid 2 Fw en aan een derde persoon die als feitelijk beleidsbepaler is aangemerkt op grond van artikel 106d lid 1 Fw.

Het bestuursverbod wordt niet uitvoerbaar bij voorraad verklaard, omdat in artikel 106b lid 1 Fw is bepaald dat het bestuursverbod per definitie pas effect krijgt als de uitspraak in kracht van gewijsde is gegaan.

Wenk

De bestuurders wezen er in hun reactie op de zienswijze op dat hun registratie in het Extern Verwijzingsregister een duur had van 8 jaar en dat oplegging van een bestuursverbod van 5 jaar zou betekenen dat zij in totaal 13 jaar zouden zijn uitgesloten van het ondernemerschap (door middel van rechtspersonen). Dit argument impliceert dat de bestuurders uitgingen van de aanname dat een op te leggen bestuursverbod pas zou aanvangen na 2028. Die aanname op zijn beurt impliceert dat de bestuurders kennelijk ten tijde van het schrijven van hun reactie al van plan waren om in hoger beroep te gaan, als het bestuursverbod zou worden opgelegd. Ingevolge artikel 106b lid 1 Fw krijgt het bestuursverbod immers pas zijn effect wanneer de uitspraak waarin het is opgelegd in kracht van gewijsde gaat. Door een hoger beroep kan dat moment een behoorlijke tijd worden uitgesteld.

Opmerking verdient dat wanneer de rechter een bestuursverbod wil opleggen op grond van

aansprakelijkheid ex artikel 2:248 BW (zoals hier het geval was), volgens de letterlijke tekst van de wet óók de uitspraak waarin die aansprakelijkheid is vastgesteld onherroepelijk moet zijn; zie daarvoor artikel 106a lid 1 onder a Fw. In het algemeen wordt echter aangenomen dat de curator de oplegging van een bestuursverbod tegelijk met de aansprakelijkheidsvordering kan instellen. In de parlementaire geschiedenis bij artikel 106a Fw werd die mogelijkheid door de wetgever ook expliciet benoemd (vgl. *Kamerstukken II* 2013/14, 34011, nr. 3 (MvT), p. 3, 12-13, 14 en *Kamerstukken I* 2015/16, 34011, B, p. 4).

Dat de curator de aansprakelijkheidsvordering en de vordering tot oplegging van een bestuursverbod tegelijk kan *instellen*, wil nog niet per se zeggen dat de rechtbank daar ook gelijktijdig einduitspraak over kan doen. Het is denkbaar dat de rechtbank eerst (in een dictum) oordeelt over de aansprakelijkheid en daarbij het oordeel over het bestuursverbod aanhoudt, totdat een eventueel hoger beroep over de aansprakelijkheid uitgeprocedeerd is of de appèltermijn daarvoor ongebruikt is verstreken. Als het aansprakelijkheidsvonnis zou worden vernietigd, is het afwijzen van het bestuursverbod vervolgens een automatisme. Als het aansprakelijkheidsvonnis onherroepelijk wordt, kan (eventueel) het bestuursverbod worden opgelegd, waarna dan opnieuw een appèltermijn zou gaan lopen voor die beslissing.

Strikt grammaticale uitleg van de wettekst zou tot twee afzonderlijke appèltermijnen leiden. In de praktijk wordt echter aangenomen dat de rechtbank het vonnis tot oplegging van een bestuursverbod ook tegelijk met het aansprakelijkheidsvonnis ex artikel 2:248 BW kan wijzen. Zo doet de rechtbank Zeeland-West-Brabant het in deze zaak ook. De beslissing dat de bestuurders aansprakelijk zijn als bedoeld in artikel 2:248 BW is op 24 december 2025 (in het lichaam van het vonnis) al gevallen, maar nog niet in een dictum neergelegd. Pas in het vonnis van 22 april 2026 wordt in één dictum zowel de aansprakelijkheid als het bestuursverbod uitgesproken.

Bij deze aanvliegroute gaan de appèltermijn voor het aansprakelijkheidsoordeel en de appèltermijn voor de oplegging van het bestuursverbod tegelijk lopen en worden de beide beslissingen dus ook tegelijk onherroepelijk. Voor de effectiviteit van het bestuursverbod is deze benadering evident te prefereren.

Echt 'gelijklopen' van de beide vorderingen lijkt ook – op het eerste gezicht – geen probleem voor de rechtsbescherming van de bestuurder, zolang maar gewaarborgd is dat het bestuursverbod nooit eerder onherroepelijk wordt dan het aansprakelijkheidsoordeel. Ziedaar echter ook meteen het risico van gelijktijdig over beide vorderingen oordelen in eerste aanleg; wat als er succesvol hoger beroep wordt ingesteld tegen het aansprakelijkheidsoordeel, maar *vergeten* wordt om te grieven tegen het bestuursverbod? Er gebeuren wel eens gekkere dingen in appèl.

Een schadevergoeding van de beroepsaansprakelijkheidsverzekering van de advocaat zal een schrale troost zijn voor de bestuurder die zich ondanks vernietiging van zijn bestuurdersaansprakelijkheid toch aan de schandpaal genageld ziet in het Handelsregister.

De wetgever heeft zich, zoals gezegd, over de gelijktijdige *instelling* van de vorderingen wel uitgelaten in de parlementaire stukken, maar over de beoogde beslisvolgorde van de rechter niet. De praktijk van ‘gelijktijdig oordelen’ in eerst aanleg is in gepubliceerde hogere rechtspraak ook nog niet expliciet aan de orde geweest. Of deze pragmatische aanvliegroute de toets der (procesrechtelijke) kritiek kan doorstaan, valt dus nog te bezien.

I.F.M. Lakwijk, juni 2026

Instantie: Rechtbank Zeeland-West-Brabant

Datum uitspraak: 22-04-2026

ECLI: ECLI:NL:RBZWB:2026:3457

Zaaknummer: C/02/421689 / HA ZA 24-204 en C/02/427903 / HA ZA 24-592

Rechters: R.T. Hermans, A. Vogelzang en C.T.M. Luijks

Advocaten: D.T.M. Daamen en J.P.M. Dexters

Wetsartikelen: 106a Fw en 2:248 BW

RECHTSPRAAK

Rammelende boekhouding, maar bestuurders ontzenuwen bewijsvermoeden met beroep op externe marktomstandigheden

De curator stelt de (indirecte) bestuurders van een transportbedrijf aansprakelijk op grond van artikel 2:248 BW. De rechtbank overweegt dat de administratieplicht is geschonden. Toch zijn de bestuurders niet aansprakelijk, omdat ze een andere belangrijke oorzaak van het faillissement aannemelijk hebben gemaakt. Ze hebben goed gemotiveerd dat de markt goede kansen leek te bieden bij de start van de onderneming, maar gaandeweg verslechterde door gestegen brandstofprijzen en personeelskosten, terwijl vaste prijsafspraken doorberekening verhinderden. Onvoorziene reparatiekosten en onbetaalde facturen deden de rest. Door de late aanlevering van (delen van) de administratie moeten de bestuurders wel delen in de proceskosten.

Relevante feiten

Op 28 oktober 2022 richtten drie bv's een transportbedrijf op. Gedaagden zijn de (indirect) bestuurders. De vennootschap hield zich bezig met goederenvervoer over de weg en het uitvoeren van verhuizingen. Op 18 juni 2024 werd de vennootschap failliet verklaard.

De bestuurders hebben de curator niet op diens eerste verzoek alle administratie verstrekt. De boekhouding bleek niet op orde: een in de boeken vermeld banktegoed is niet aangetroffen, de post handelscrediteuren was te laag, de belastingschuld was onderschat en diverse onderliggende stukken ontbraken. De vennootschap hield de boekhouding zelf bij in een boekhoudprogramma. De boekhouder verzorgde enkel de loonadministratie.

Publicatieplicht (art. 2:394 BW)

De curator verwijt de bestuurders dat zij de jaarrekeningen over 2022 en 2023 niet hebben opgemaakt, vastgesteld en gepubliceerd. De rechtbank gaat hier niet in mee. Artikel 2:394 BW ziet uitsluitend op het (tijdig) publiceren van de jaarrekening, niet op het opmaken of vaststellen ervan. Op grond van de oprichtingsakte eindigde het eerste boekjaar op 31 december 2023, waardoor de termijn voor opstelling liep tot 31 mei 2024 en de publicatieverplichting voor een niet-vastgestelde jaarrekening pas op 31 augustus 2024 verstreek – ruim ná de faillietverklaring op 20 juni 2024. De publicatieplicht is niet geschonden.

Op dit oordeel valt naar mijn smaak wat af te dingen. Tot de deponeringsplicht behoort namelijk niet alleen het tijdig deponeren van de jaarrekening, maar het deponeren van een correcte jaarrekening. Voor dit geval is mijn opmerking echter irrelevant; de termijn voor deponering was immers nog niet verstreken.

Administratieplicht (art. 2:10 BW) en ontzenuwen vermoeden

Op basis van voornoemde feiten oordeelt de rechtbank dat de bestuurders de administratieplicht hebben geschonden. Op grond van artikel 2:248 lid 2 BW wordt daarmee vermoed dat de onbehoorlijke taakvervulling een belangrijke oorzaak is van het faillissement, tenzij de bestuurders aannemelijk maken dat andere omstandigheden de werkelijke oorzaak waren.

De rechtbank oordeelt dat de bestuurders hierin zijn geslaagd. Zij hebben met verwijzing naar rapporten over kostenontwikkelingen in het wegvervoer aannemelijk gemaakt dat de markt bij de start van de onderneming eind 2022 goede kansen leek te bieden, maar gaandeweg verslechterde. De marges kwamen onder druk te staan door sterk gestegen brandstofprijzen en hogere loonkosten, terwijl de vaste prijsafspraken met opdrachtgevers doorberekening verhinderden. Onvoorziene reparatiekosten en onbetaalde facturen deden de rest. De bestuurders hebben onweersproken gesteld dat zij hogere prijzen hebben geprobeerd te bedingen bij opdrachtgevers, afspraken hebben gemaakt met schuldeisers – waaronder de Belastingdienst – en hebben gepoogd debiteuren te innen.

Onbehoorlijk bestuur (art. 2:9 BW), Beklamel-norm en Peeters/Gatzen

De curator heeft onvoldoende feiten en omstandigheden gesteld en onderbouwd om te concluderen dat de bestuurders een (persoonlijk) ernstig verwijt treft. De curator heeft nagelaten concrete handelingen of concrete nalatigheden aan te wijzen; hij heeft slechts in algemene termen gesteld dat de bestuurders te lang zijn doorgedaan met het aangaan van verplichtingen.

Voor aansprakelijkheid op grond van de *Beklamel*-norm en de *Peeters/Gatzen*-leer geldt als vereiste dat de curator voldoende stelt en onderbouwt dat de bestuurders tegenover alle individuele schuldeisers onrechtmatig hebben gehandeld. Dit heeft de curator niet dan wel onvoldoende gedaan.

Beslissing

De rechtbank wijst de vorderingen van de curator af. Interessant is dat de proceskosten worden gecompenseerd. Hoewel de curator in het ongelijk wordt gesteld, hebben de bestuurders de procedure grotendeels aan zichzelf te wijten door zelfs nog tijdens de procedure beschikbare administratie aan te leveren, terwijl de curator daar vóór de procedure herhaaldelijk om had gevraagd.

J.E. van Nuland, juni 2026

Instantie: Rechtbank Limburg

Datum uitspraak: 29-04-2026

ECLI: ECLI:NL:RBLIM:2026:3810

Zaaknummer: C/03/341023 / HA ZA 25-167

Rechters: A.M. Koster-van der Linden

Advocaten: E.E.V. Sweebe en A.P.C. Houben

Wetsartikelen: 2:248 BW, 2:10 BW, 2:394 BW, 2:9 BW en 6:162 BW

RECHTSPRAAK

Eigen decharge baat niet: aandeelhouder kan trustbestuurder niet vrijpleiten van zijn eigen nalatigheid

Een trustbestuurder is aansprakelijk op grond van artikel 2:9 BW voor het onbetaald laten van een belastingschuld, terwijl via de vennootschap USD 200 miljoen is weggesluisd. Een beroep op verleende decharge is naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid onaanvaardbaar. Het hof matigt de aansprakelijkheid fors, onder meer vanwege de geringe beloning van de bestuurder en het ontbreken van persoonlijk voordeel. Overigens heeft de bestuurder tegenover het FD (8 juni 2026, p. 8) verklaard dat ‘de Russen’ die ‘achter de vennootschap zaten’ hem hebben gevrijwaard. De trustbestuurder: ‘Die lachen zich – plat gezegd – toch de ballen uit de broek? Die hebben tweehonderd miljoen uit de tent gehaald en nu moeten ze een paar ton betalen in Nederland. Die trekken de champagne open, en ik heb de spijkers uit het vuur gehaald.’

Het hof oordeelt in dit arrest dat een trustbestuurder aansprakelijk is op grond van artikel 2:9 BW wanneer hij zijn bestuurstaken volledig heeft losgelaten en daarbij heeft nagelaten de vennootschap te wijzen op fiscale verplichtingen die konden ontstaan door het handelen van de aandeelhouder.

Het ernstige verwijt aan de bestuurder is niet gelegen in het verstrekken van de volmachten als zodanig, maar in het feit dat hij elke controle over het vermogen en het beleid volledig heeft losgelaten. Tijdens het bestuurderschap heeft de bestuurder, met gebruikmaking van volmachten, leningen ten bedrage van USD 186 miljoen verstrekt aan drie vennootschappen in Belize en is een bedrag van USD 14 miljoen aan advieskosten betaald aan een vennootschap op Bermuda. Het totaalbedrag betrof (in ieder geval: vrijwel) het gehele vermogen van de gefailleerde vennootschap. Bij het verlenen van deze volmachten waarmee het volledige vermogen van de vennootschap kon worden aangewend, had de bestuurder de aandeelhouder

moeten wijzen op de fiscale verplichtingen die daardoor voor de vennootschap konden ontstaan en aan diens reactie consequenties moeten verbinden. Dat heeft de bestuurder in kwestie nagelaten. Dat hij als trustbestuurder handelde en de aandeelhouder feitelijk alle beslissingen nam, ontslaat hem niet van die verantwoordelijkheid.

De bestuurder in kwestie heeft een beroep gedaan op de decharge die hem is verleend in een buitengewone aandeelhoudersvergadering, maar dit beroep slaagt niet. De decharge was verleend door diezelfde aandeelhouder die de vermogensonttrekking had bewerkstelligd via de door de bestuurder verstrekte volmachten. Het hof oordeelt dat een beroep op die decharge naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid onaanvaardbaar is, in het bijzonder nu het een fiscaal vehikel betrof dat verder geen banden had met Nederland waarbij de belangen van de fiscus zwaar wogen.

De volledige schade in dit arrest bedraagt ruim € 621.000. Het hof matigt de aansprakelijkheid tot € 100.000. Relevante matigingsfactoren zijn de geringe beloning van de bestuurder, het ontbreken van opzet of persoonlijk voordeel, het aanzienlijke tijdsverloop tussen de gedragingen in 2008 en de procedure, de psychische belasting van de langdurige procedure en het risico van kennelijk onaanvaardbare gevolgen bij volledige toewijzing. Het vonnis wordt niet uitvoerbaar bij voorraad verklaard.

C.M.A. Knobben, juni 2026

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 12-05-2026

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2026:1520

Zaaknummer: 200.301.531

Rechters: M.M.M. Tillema, J.M. van den Berg en J.G. Sijmons

Advocaten: J.P.M. Borsboom en P.H. Kramer

Wetsartikelen: 2:9 BW

RECHTSPRAAK

Ondanks verwatering verpande aandelen MID Healthcare geen bestuurdersaansprakelijkheid

In deze zaak staat een vordering centraal van een leningverstrekker en pandhouder tegen de bestuurder van de stichting die aandelen houdt en diens vennootschap tot schadevergoeding wegens verwatering van verpande aandelen. In hoger beroep staat vast dat de verwatering onrechtmatig is, maar het hof oordeelt na deskundigenonderzoek dat er geen schade is omdat de waarde van de aandelen al voor de verwatering nihil was. Het hof bekrachtigt de afwijzing van de schadevordering.

Deze zaak draait om aansprakelijkheid uit hoofde van toerekenbare tekortkoming of onrechtmatige daad in verband met de verwatering van aandelen in MID Healthcare B.V. ('MID Healthcare'). Appellant en Black Forest Invest B.V. ('BFI') stellen dat zij schade hebben geleden doordat het aandelenbelang waarop BFI een pandrecht had, sterk was verwaterd, door toedoen van de bestuurder van MID Healthcare. De aandelen werden gehouden door de Stichting Continuïteit MID Healthcare ('de Stichting'), die de aandelen eerder van BFI had gekocht en waarvan de koopprijs omgezet was in een lening. Tot zekerheid voor terugbetaling had BFI een pandrecht op die aandelen verkregen.

Het hof stelt vast dat de niet in de procedure betrokken aandeelhouders Gooisch Invest en Nijlandia leningen aan MID hebben omgezet in aandelenkapitaal, terwijl tegelijkertijd de nominale waarde van de aandelen fors werd verlaagd. Daardoor verwaterde het belang van de Stichting, en dus indirect het belang van BFI. Volgens het hof is die verwatering onrechtmatig veroorzaakt, omdat met die omzetting geen nieuw geld in MID Healthcare is gekomen en ook niet is gebleken van een noodzaak tot herkapitalisatie. De bestuurder en Gooisch Invest wisten of hadden moeten begrijpen dat deze handelwijze ertoe zou leiden dat de Stichting haar verplichtingen jegens BFI niet zou kunnen nakomen en geen verhaal zou bieden voor eventuele schade.

Daarmee was echter nog niet gegeven dat appellanten ook daadwerkelijk schade hadden geleden. Het hof overweegt dat die schade moet worden bepaald door de werkelijke situatie te vergelijken met de hypothetische situatie zonder de verwatering. Omdat partijen en hun deskundigen daarover uiteenlopende opvattingen hadden, heeft het hof een onafhankelijk deskundige benoemd om de waarde van de aandelen ten tijde van de emissie en verwatering te bepalen.

De deskundige komt tot de conclusie dat de aandelen op de peildatum geen waarde vertegenwoordigden. Weliswaar had de onderneming nog enige ondernemingswaarde, maar na verrekening van de schuldenpositie en andere relevante correcties resteerde voor de aandelen een negatieve waarde, zodat de waarde economisch nihil is. Het hof acht de redenering van de deskundige navolgbaar en ziet geen aanleiding van diens conclusie af te wijken. Ook het betoog van appellanten dat zij dan in elk geval schade hebben geleden door verlies van een kans op herstel van winstgevendheid, verwerpt het hof wegens onvoldoende concrete onderbouwing.

Het hof bekrachtigt het vonnis van de rechtbank, waarin de schadevordering is afgewezen.

T.M. Goudzwaard, mei 2026

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 31-03-2026

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2026:2002

Zaaknummer: 200.304.076/01

Rechters: M.W. Zandbergen, O.E. Mulder en M. Wolters

Advocaten: M.W.J. Ariëns en B.P. van Overeem

Wetsartikelen: 6:162 BW

RECHTSPRAAK

Enquête Emberock N.V.

OK; enquête. Seven en HY houden ieder 50% van de aandelen in de Nederlandse houdstervennootschap Emberock, die indirect via de Engelse vennootschap OzGen een belang houdt in de Australische energieonderneming Genuity. De aandeelhoudersovereenkomst op het niveau van OzGen voorziet in vergaande goedkeuringsrechten, maar deze zijn niet verankerd in de statuten van Genuity. Het bestuur van Genuity neemt inmiddels ingrijpende besluiten zonder voorafgaande aandeelhoudersgoedkeuring te vragen. Seven wil dat Emberock haar zeggenschapsrechten aanwendt om deze governance-afspraken alsnog te effectueren. De HY-bestuurder van Emberock weigert hieraan mee te werken. De OK oordeelt dat dit gegronde redenen oplevert om te twijfelen aan een juist beleid en een juiste gang van zaken van Emberock, gelast een onderzoek en treft onmiddellijke voorzieningen.

Feiten

Genuity Pty. Ltd ('Genuity') houdt via diverse dochtervennootschappen een 65%-belang in de Millmerran-energiecentrale in Australië. Het betreft een energiecentrale waar ongeveer 200 werknemers werken en die meer dan een miljoen Australische huishoudens van stroom voorziet. Alle aandelen in Genuity worden gehouden door OzGen Ltd ('OzGen'), een Engelse 50/50 joint venture tussen enerzijds Union Star Development Ltd ('USDL') en anderzijds Emberock Australian Holdings (UK) Ltd. ('EAH'), een (klein)dochtervennootschap van Emberock N.V ('Emberock').

Op 25 juni 2020 hebben EAH, USDL en OzGen een aandeelhoudersovereenkomst ('AOK') gesloten die de samenwerking in OzGen regelt. De AOK voorziet in uitgebreide goedkeuringsrechten van aandeelhouders van OzGen - USDL en EAH (lees: Emberock) - voor een groot aantal ingrijpende besluiten door OzGen.

Op haar beurt is Emberock een 50/50 joint venture tussen het Tsjechische Seven Gamma a.s. ('Seven') en Huaneng-Yudean (Netherlands) B.V. ('HY'). Emberock verricht geen andere activiteiten dan het middellijk houden van de aandelen in haar (klein)dochtervennootschappen.

Genuity heeft voor het jaar 2025 een businessplan opgesteld. In dit businessplan worden onder meer twee voorgenomen besluiten geïntroduceerd:

- een 30% verhoging van de loonkosten voor werknemers van de Millmerran-energiecentrale als gevolg van het sluiten van een cao; en
- traject tot herfinanciering van de Millmerran-energiecentrale.

Een van de achterliggende aandeelhouders, Seven, stelt zich op het standpunt dat Genuity goedkeuring van OzGen nodig heeft voor deze besluiten. In de statuten van Genuity is echter geen verplichting opgenomen die ertoe strekt dat het bestuur van Genuity voor zulke besluiten de voorafgaande goedkeuring van aandeelhouder OzGen behoeft. Daarnaast is Genuity geen partij bij de AOK tussen OzGen, USDL en EAH. Derhalve stelt Genuity zich op het standpunt dat een dergelijke goedkeuring niet nodig is. Goedkeuring is echter wel wenselijk in het kader van de herfinanciering. Ondanks de bezwaren van Seven, heeft het bestuur van Genuity in januari 2025 de cao gesloten zonder voorafgaande goedkeuring van aandeelhouder OzGen.

Vervolgens richt Seven haar pijlen op OzGen. Seven is van mening dat OzGen in strijd handelt met de AOK door *"niet te bewerkstelligen dat de 'reserved matters' zoals opgenomen in de AOK worden geïncorporeerd in de statuten van Genuity en dat Genuity partij wordt bij de AOK"*. Om deze reden roept Seven een aandeelhoudersvergadering van Emberock bijeen. Op de agenda staat een voorgenomen besluit tot:

- een statutenwijziging die ertoe strekt dat in de statuten van Emberock (de middellijke aandeelhouder van OzGen) wordt opgenomen dat *"het bestuur zich dient te gedragen naar de aanwijzingen van de algemene vergadering ter zake van onder meer de naleving van de samenwerking die is overeengekomen tussen de aandeelhouders en/of groepsmaatschappijen"* en
- gebruikmaking van voornoemd instructierecht om te bewerkstelligen dat alle noodzakelijke stappen worden genomen om ervoor te zorgen dat Genuity gehouden is aandeelhoudersgoedkeuring te verkrijgen voor de in de AOK genoemde ingrijpende besluiten.

HY heeft tegen de voorgestelde besluiten gestemd. Voorts heeft Genuity meermaals laten

blijken dat de herfinanciering in 2026 formeel in gang wordt gezet.

Verzoek tot enquête en onmiddellijke voorzieningen

Seven verzoekt tot enquête en tot het treffen van onmiddellijke voorzieningen bij Emberock. Seven onderbouwt haar verzoek door te stellen dat de overeengekomen *governance* in de AOK niet wordt gerespecteerd. Dat zou volgens Seven voortvloeien uit het feit dat niet wordt bewerkstelligd dat de afspraken uit de AOK (goedkeuringsrechten) in de statuten van Genuity worden vastgelegd. Ondanks verzoek daartoe, weigert HY eraan mee te werken dat het bestuur van Emberock de nodige stappen zet om op het niveau van OzGen af te dwingen dat de AOK wordt nageleefd. Door deze weigering kan het bestuur van Emberock geen gebruik maken van de – via haar dochtervennootschappen – aan haar toekomstende zeggenschapsrechten op het niveau van Genuity.

Oordeel OK

De OK oordeelt dat er gegronde redenen zijn om te twijfelen aan een juist beleid en een juiste gang van zaken bij Emberock. Allereerst stelt de OK het belang van Emberock en de door haar gedreven onderneming vast. Emberock verricht geen andere activiteiten dan het middellijk houden van een 50%-belang in OzGen, die op haar beurt geen andere activiteiten heeft dan het houden van aandelen in Genuity. Om deze reden betreft het belang van Emberock en de door haar gedreven onderneming het beheren en in stand houden van haar (middelijk) 50%-belang in Genuity en diens 65%-belang in de Millmerran-energiecentrale.

Dit belang vergt volgens de OK dat het bestuur van Emberock gebruik kan maken van de haar toekomstende zeggenschapsrechten ten aanzien van de besluitvorming binnen Genuity, zoals deze voortvloeien uit de AOK. Daarnaast vloeit uit dit belang voort dat het bestuur van Emberock zo mogelijk dient in te grijpen wanneer dochtervennootschappen nalaten de nodige maatregelen te treffen om die zeggenschapsrechten te effectueren.

De reden dat Emberock op dit moment geen gebruik maakt van haar rechten als indirect aandeelhouder van OzGen, is primair gelegen in het feit dat de HY-bestuurder zijn medewerking daaraan onthoudt. De HY-bestuurder dient zich echter bij zijn handelen te richten naar voornoemd belang van Emberock en haar onderneming, hetgeen meebrengt dat Emberock bewerkstelligt dat OzGen de goedkeuringsrechten in de statuten van Genuity laat verankeren.

Voorts stelt de OK vast dat sprake is van een verstoorde verhouding tussen Seven en HY op aandeelhoudersniveau, die leidt tot een patstelling binnen de organen van Emberock. Hierdoor is zowel op aandeelhouders- als op bestuursniveau een situatie ontstaan waarbij

geen besluitvorming meer plaatsvindt en de belangen van Emberock niet daadwerkelijk worden behartigd.

De OK gelast een onderzoek naar het beleid en de gang van zaken van Emberock. Tevens acht de OK het noodzakelijk onmiddellijke voorzieningen te treffen, waaronder de benoeming van een derde bestuurder voor Emberock met een beslissende stem en zelfstandige bevoegdheid tot vertegenwoordiging.

R.G.J. van den Nieuwenhuijsen, mei 2026

Instantie: Ondernemingskamer Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 19-03-2026

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2026:768

Zaaknummer: 200.359/744/01 OK

Rechters: A.W.H. Vink, W.A.H. Melissen, E. Loesberg, D.E.M. Aleman en A.G. Thomassen

Advocaten: V.M. van Erpers Roijaards, M.C.G. Massart, J.W. de Groot, M.M.A. Steinebach, A.W.P. Marsman, W.P.J. van Keulen en E.S. Koopman

Wetsartikelen: 2:350 lid 1 BW, 2:349a lid 2 BW en 2:129 lid 4 BW

RECHTSPRAAK

Bekrachtiging ontslag bestuurders stichting en bekrachtiging afwijzing verzoek tot wijziging statuten. Met wenk.

Een familiegebonden STAK-structuur raakt in een diepe impasse binnen het bestuur door ernstige meningsverschillen tussen de bestuurders, wat leidt tot een reeks juridische procedures, waaronder een enquêteprocedure bij de OK. Zowel de rechtbank als het hof concluderen dat het gehele bestuur collectief tekortschiet en ontslaan alle bestuurders op grond van artikel 2:298 lid 1 BW. Een bestuursverbod wordt niet opgelegd omdat het verwijt onvoldoende ernstig is. Het verzoek tot statutenwijziging wordt afgewezen. Een beroep op schending van het eigendomsrecht (artikel 1 EP EVRM) faalt, omdat de beperkte rechtspositie van certificaathouders inherent is aan de gekozen structuur. Het hof benoemt een vervangende bestuurder en verklaart die benoeming uitvoerbaar bij voorraad. Met wenk.

Feiten en uitgangspunten

De zaak draait om een familievennootschapsstructuur waarbij een stichting (verzoekers 3) de aandelen houdt in een onderneming (belanghebbende 2). De stichting geeft 3200 certificaten van aandelen uit aan verschillende partijen, voornamelijk familieleden. Binnen het bestuur, bestaande uit verzoekers 1, verzoekers 2 en verweerster 1, ontstaan ernstige meningsverschillen die leiden tot een volledige impasse binnen het bestuur.

De conflicten resulteren in een reeks juridische procedures: de OK beveelt een enquête naar het beleid van de onderneming en draagt het aandelenbeheer tijdelijk over aan een derde. Pogingen tot governance-herstel mislukken, onder meer door onenigheid over welke versie van de statuten (2017 of 2024) geldt en over de besluitvorming rondom decertificering en

ontbinding van de stichting. In mei 2025 ontslaat de rechtbank alle bestuurders en benoemt zij een nieuwe bestuurder C, maar wijst zij het verzoek tot statutenwijziging af. In hoger beroep bekrachtigt het hof deze uitkomst grotendeels, maar vervangt het hof bestuurder C wegens het feit dat hij niet meer beschikbaar is voor de bestuursfunctie.

Het hof stoelt zijn beslissing op twee centrale wettelijke bepalingen. Artikel 2:298 lid 1 BW vormt de grondslag voor het ontslag van stichtingsbestuurders door de rechter. Dit artikel maakt rechterlijk ingrijpen mogelijk wanneer een bestuurder zijn taak verwaarloost, de stichting op onverantwoorde wijze benadeelt of handelt in strijd met de wet of de statuten. In deze zaak past het hof het artikel toe vanwege een collectief falen van het gehele bestuur, waarvoor deze wettelijke bepaling naar het oordeel van de rechtbank ruimte biedt.

Artikel 2:294 BW regelt de rechterlijke wijziging van stichtingsstatuten. Het hof hanteert als maatstaf dat wijziging slechts gerechtvaardigd is wanneer de bestaande statuten leiden tot onvoorziene of onwenselijke gevolgen ten opzichte van de situatie bij oprichting. Louter interpretatiegeschillen tussen certificaathouders volstaan niet. Daarnaast speelt artikel 1 van het Eerste Protocol bij het EVRM (eigendomsbescherming) een rol, zij het dat het hof de desbetreffende klacht verwerpt.

Belangrijkste overwegingen

De kern van het oordeel van het hof ligt in de vaststelling van collectief falen. Het hof oordeelt dat niet één bestuurder, maar het gehele bestuur gezamenlijk tekortschiet in zijn taakvervulling. Dit rechtvaardigt het ontslag van alle bestuurders tegelijk op grond van artikel 2:298 lid 1 BW. Opvallend is dat het hof desondanks geen bestuursverbod oplegt. Het verwijt aan de bestuurders wordt weliswaar voldoende geacht voor ontslag, maar niet ernstig genoeg om hen ook voor de toekomst te diskwalificeren.

Ten aanzien van de statutenwijziging stelt het hof vast dat de bestaande statuten wél voorzien in een werkbare besluitvormingsprocedure voor decertificering, namelijk via een tweederde-meerderheid in een tweede vergadering van certificaathouders, zonder unanimitateitsvereiste. De onenigheid over de uitleg van die statuten vormt een geschil tussen de betrokken partijen, maar leidt niet tot de conclusie dat de statuten zelf onwenselijk of onvoorzien uitvallen. Hiermee legt het hof de lat voor rechterlijke statutenwijziging bewust hoog.

De klacht dat door de gang van zaken het eigendomsrecht van de certificaathouders wordt geschonden (artikel 1 EP EVRM), wijst het hof van de hand. Dit is relevant omdat certificaathouders in STAK-structuren doorgaans een beperktere rechtspositie hebben dan aandeelhouders, en het hof die beperking kennelijk als inherent aan de gekozen structuur beschouwt.

Beslissing

Het hof bekrachtigt het ontslag van alle bestuurders wegens collectief falen en een onoplosbare impasse. De benoeming van de eerder benoemde bestuurder C wordt vernietigd wegens het niet beschikbaar zijn voor de bestuursfunctie en vervangen door een nieuwe bestuurder C, wiens benoeming uitvoerbaar bij voorraad wordt verklaard. Het verzoek tot statutenwijziging wordt afgewezen. De bestreden beschikkingen worden voor het overige bekrachtigd. Er wordt geen kostenveroordeling uitgesproken, wat in familiengeschillen gebruikelijk is. De griffier zorgt voor inschrijving in het handelsregister zodra de beschikking kracht van gewijsde heeft.

Wenk

Deze uitspraak is om meerdere redenen van belang voor de rechtspraak. Collectief ontslag van stichtingsbestuurders op grond van artikel 2:298 BW is op zichzelf niet nieuw, maar het hof maakt hier duidelijk dat het ontbreken van individuele verwijtbaarheid geen beletsel vormt wanneer het bestuur als geheel faalt. Dit heeft praktische betekenis voor governance-vraagstukken in familiestructuren en STAK-constructies, waar onderlinge impasses vaker voorkomen dan in commerciële verhoudingen.

De hoge drempel voor rechterlijke statutenwijziging (art. 2:294 BW) wordt bevestigd en aangescherpt. Het hof wijst expliciet af dat interpretatiegeschillen of meningsverschillen tussen certificaathouders over de toepassing van statuten een grond voor wijziging opleveren. Dit stuurt partijen in de richting van minnelijke oplossingen of een andere procedure in plaats van het invoeren van artikel 2:294 BW.

De EVRM-dimensie is voor de praktijk van belang: het hof sluit de deur voor een beroep op artikel 1 EP EVRM door certificaathouders die menen dat governance-ingrepen hun vermogenspositie aantasten. Dit bevestigt de robuustheid van STAK-structuren tegen dergelijke aanvallen.

De vervanging van een rechterlijk benoemde bestuurder wegens het niet beschikbaar zijn voor de bestuursfunctie is een praktisch relevant aspect: het hof toont bereidheid de benoeming aan te passen in hoger beroep, wat de flexibiliteit van de rechterlijke benoemingsprocedure illustreert.

Al met al levert de uitspraak een helder referentiepunt op voor advocaten en bestuurders die betrokken zijn bij governance-conflicten binnen stichtingen en STAK-structuren, in het bijzonder in familiecontext.

C. Stukker, mei 2026

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 10-04-2026

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2026:1166

Zaaknummer: 200.357.809

Rechters: K.A.J. Bisschop, A.W.H. Vink en L. Alwin

Advocaten: G.C. Endedijk, S. Knottnerus, M.P.H. Sanders, J. Stikkelbroeck en Ph. A.J. Raaijmakers

Wetsartikelen: 2:298 BW, 2:294 BW

RECHTSPRAAK

Bestuurdersaansprakelijkheid: schending van administratie- en deponeringsplicht en bestuursverbod

De rechtbank oordeelt dat de bestuurder van de gefailleerde vennootschap kennelijk onbehoorlijk bestuur heeft gevoerd door schending van de wettelijke administratie- en deponeringsplicht. Het wettelijke vermoeden dat dit een belangrijke oorzaak van het faillissement is, wordt niet weerlegd. De directe en indirecte bestuurder worden daarom hoofdelijk aansprakelijk gehouden voor het volledige faillissementstekort. Daarnaast worden de rekening-courantschuld, een voorschot van € 500.000 en een bestuursverbod van vijf jaar toegewezen.

Feiten

Gedaagde is bestuurder van Gewoon Doen! B.V. ('Gewoon Doen!'), die op haar beurt enig aandeelhouder en bestuurder is van de gefailleerde vennootschap. Gedaagde was eerder actief als aannemer via BrederdanbouW B.V. ('BdB'). KAB was de accountant van beide vennootschappen van gedaagde. Een geschil tussen KAB en gedaagde heeft geleid tot een procedure, die in 2022 met een schikking is geëindigd. Vervolgens is gedaagde overgestapt naar Adfizi, die haar werkzaamheden later tijdelijk heeft opgeschort wegens onbetaalde facturen. Na het faillissement trof de curator een gebrekkige administratie aan. Zo ontbraken duidelijke overzichten van rekening-courantverhoudingen en contante transacties. Daarnaast zijn jaarrekeningen niet tijdig gedeponerd en was de administratie op meerdere punten onjuist of onvolledig. Gedaagde heeft erkend contante betalingen te hebben verricht en ontvangen zonder deze correct te administreren.

Vordering

De curator stelt gedaagde, in zijn hoedanigheid als indirect bestuurder via Gewoon Doen!, op grond van artikel 2:11 BW en Gewoon Doen! hoofdelijk aansprakelijk op grond van artikel

2:248 BW, althans artikel 6:162 BW en artikel 2:9 BW, voor het faillissementstekort. Daarnaast vordert de curator betaling van een rekening-courantschuld van € 581.815, een voorschot van € 500.000 en oplegging van een bestuursverbod van vijf jaar. Gedaagde voert verweer en betwist zowel de hoogte van de schulden als zijn aansprakelijkheid. Hij stelt dat het faillissement is veroorzaakt door externe omstandigheden die niet aan hem zijn toe te rekenen, zoals problemen met opdrachtgevers, coronagevolgen en personeelstekorten.

Bestuurdersaansprakelijkheid

De rechtbank stelt vast dat niet is voldaan aan de administratieplicht en de deponeringsplicht zoals bedoeld in de artikelen 2:10 BW en 2:394 BW. Daarmee is sprake van kennelijk onbehoorlijk bestuur en geldt het wettelijke vermoeden dat dit een belangrijke oorzaak van het faillissement is. Gedaagde slaagt er niet in dit vermoeden te weerleggen. De rechtbank neemt wel aan dat er problemen met opdrachtgevers waren en dat deze financiële schade hebben veroorzaakt, maar deze speelden deels bij BdB en niet bij de vennootschap in kwestie. Bovendien was gedaagde na het faillissement van BdB een gewaarschuwd bestuurder en had hij beter voorbereid moeten zijn op dergelijke risico's. Voor de overige aangevoerde omstandigheden ontbreekt een deugdelijke onderbouwing. Zo maakt gedaagde niet inzichtelijk hoelang de coronastilstand duurde, welke kosten doorliepen en wat de concrete gevolgen waren voor de omzet.

Gestelde projectverliezen van circa € 200.000 zijn niet onderbouwd en niet uit de administratie te herleiden. Dat het personeelstekort de financiële situatie heeft verslechterd, acht de rechtbank voorstelbaar, maar niet dat dit het faillissement heeft veroorzaakt. Daartegenover staat dat het faillissement is aangevraagd door het bedrijfstakpensioenfonds wegens sinds 2021 onbetaalde premies. Dit ondersteunt het standpunt dat gedaagde onvoldoende inzicht had in de lopende verplichtingen van de vennootschap. Ook het feit dat belastingaanslagen ambtshalve zijn opgelegd wegens ontbrekende aangiften en dat daartegen niet tijdig is opgetreden, wijst daarop. Daarnaast bleek tijdens de procedure dat het overzicht van contante betalingen onvolledig was.

Conclusie

De rechtbank concludeert dat gedaagde niet aannemelijk heeft gemaakt dat andere feiten of omstandigheden een belangrijke oorzaak van het faillissement zijn geweest. Daarmee blijft het wettelijke vermoeden in stand. Gedaagde en Gewoon Doen! zijn hoofdelijk aansprakelijk voor het volledige faillissementstekort. De vorderingen op grond van artikel 2:248 BW worden toegewezen; de subsidiaire grondslagen behoeven geen beoordeling meer. Ook de rekening-courantschuld wordt toegewezen. Het gevorderde voorschot van € 500.000 wordt

toegewezen, omdat aannemelijk is dat het faillissementstekort dit bedrag overschrijdt. Persoonlijke omstandigheden van gedaagde staan hieraan niet in de weg. Daarnaast wordt aan gedaagde een bestuursverbod van vijf jaar opgelegd wegens zijn betrokkenheid bij het kennelijk onbehoorlijk bestuur dat tot het faillissement van de vennootschap heeft geleid.

D.R.C. Smit, mei 2026

Instantie: Rechtbank Gelderland

Datum uitspraak: 28-01-2026

ECLI: ECLI:NL:RBGEL:2026:3389

Zaaknummer: C/05/448351 / HZ ZA 25-53

Rechters: K.H.A. Heenk

Advocaten: P.F.M. Langenhof

Wetsartikelen: 2:248 BW, 2:9 BW, 106a lid 1 Fw

RECHTSPRAAK

Verzoek tot voorlopig deskundigenbericht en inzage administratie afgewezen

Een schuldeiser van een failliete bv richt een verzoek tot een voorlopig deskundigenbericht en inzage in de financiële administratie tegen de voormalig bestuurder. De rechtbank oordeelt dat het verzoek tegen de verkeerde partij is ingesteld, omdat een beheervenootschap staat ingeschreven als bewaarder van de administratie van de vennootschap en daarmee het aanspreekpunt is voor de administratie. Bovendien heeft de schuldeiser geen belang bij zijn verzoek, nu de curator reeds onderzoek heeft verricht in het faillissement en heeft geconcludeerd dat er geen onrechtmatigheden zijn geconstateerd.

Verzoekster was opdrachtgever van een bouwbedrijf dat haar woning verbouwde. De werkzaamheden leidden tot een geschil, waarna de Raad voor Arbitrage in bouwgeschillen oordeelde dat de vennootschap toerekenbaar is tekortgeschoten en schadeplichtig is. Nadat betaling uitbleef, is op verzoek van verzoekster het faillissement van de vennootschap uitgesproken. De curator verrichtte onderzoek naar de oorzaken van het faillissement en naar mogelijke onbehoorlijke bestuurshandelingen, mede naar aanleiding van door verzoekster geuite verwijten. In het eindverslag concludeerde de curator dat geen onrechtmatigheden waren geconstateerd.

Verzoekster start vervolgens een verzoekschriftprocedure tegen de voormalig bestuurder, strekkende tot het bevelen van een voorlopig deskundigenbericht dan wel inzage in financiële stukken, met het oog op een mogelijke bestuurdersaansprakelijkheidsvordering. Zij stelt dat het onderzoek van de curator beperkt was en dat zij als individuele schuldeiser onvoldoende is bediend.

De rechtbank verklaart verzoekster niet|ontvankelijk. Niet de voormalig bestuurder, maar een beheer|bv staat als bewaarder van de administratie van de ontbonden vennootschap bij de KvK ingeschreven en is daarmee het aanspreekpunt voor inzage (art. 2:24 BW). De door

verzoekster aangehaalde bepalingen (art. 118 Rv en art. 2:11 BW) zijn volgens de rechtbank niet van toepassing in deze procedure.

Ten overvloede overweegt de rechtbank dat het verzoek ook inhoudelijk zou zijn afgewezen. Het gewenste onderzoek is reeds verricht door de curator, die de relevante administratie over meerdere jaren heeft onderzocht en is ingegaan op de door verzoekster gestelde misstanden. Nieuwe feiten of omstandigheden ontbreken. Het verzoek kan daarom gezien worden als een 'fishing expedition'. De verzoekster heeft geen belang bij een voorlopige bewijsverrichting. Verzoekster wordt veroordeeld in de proceskosten.

W.P.IJ. Overgoor, mei 2026

Instantie: Rechtbank Noord-Holland

Datum uitspraak: 12-03-2026

ECLI: ECLI:NL:RBNHO:2026:2523

Zaaknummer: C/15/367018 / HA RK 25-88

Rechters: B. de Metz

Advocaten: G. Willemsen en B.J. Mekkelholt

Wetsartikelen: 196 Rv, 118 Rv en 2:11 BW

RECHTSPRAAK

PR Bouwprojecten B.V.

Een vennootschap waarvan het faillissement is opgeheven bij gebrek aan baten, blijkt nog een klein perceel grond in eigendom te hebben. De voormalig curator verzoekt om heropening van de vereffening op grond van artikel 2:23c BW. De rechtbank overweegt dat dit niet nodig is. In plaats daarvan verklaart de rechtbank voor recht dat de vennootschap is blijven voortbestaan en benoemt zij de voormalig curator tot vereffenaar.

De voormalig curator van PR Bouwprojecten B.V. verzoekt om heropening van de vereffening op grond van artikel 2:23c BW, omdat de vennootschap nog een perceel grond van 14 m² in eigendom heeft. De curator heeft dit niet opgemerkt, omdat het perceel op een andere statutaire naam stond en de statutaire naam is gewijzigd.

De rechtbank overweegt dat de voormalig curator belanghebbende is bij het verzoek. Omdat het faillissement is opgeheven bij gebrek aan baten, is vereffening en verdeling van een nagekomen bate op grond van artikel 194 Fw geen optie. Toch wijst de rechtbank het verzoek af. De rechtbank overweegt dat uit artikel 2:19 lid 5 BW volgt dat het bestaan van de rechtspersoon pas eindigt nadat al haar bekende baten zijn vereffend en de vereffening is geëindigd. Omdat PR Bouwprojecten nog een bate heeft, hoeft artikel 2:23c BW niet te worden gevolgd. De rechtbank verklaart wel voor recht dat de vennootschap is blijven voortbestaan en benoemt de voormalig curator tot vereffenaar.

H.J. de Kloe, mei 2026

Instantie: Rechtbank Oost-Brabant

Datum uitspraak: 29-04-2026

ECLI: ECLI:NL:RBOBR:2026:3233

Zaaknummer: C/01/423301 / EX RK 26-24

Rechters: I.L.P. Crombeen

Advocaten: M.H.A. Vannisselroij

Wetsartikelen: 2:23c BW, 2:19 lid 5 BW en 194 Fw

RECHTSPRAAK

Hardchroom B.V.

Een bv doet eigen aangifte van haar faillissement. De rechtbank overweegt dat de bv geen rechtens te respecteren belang heeft bij haar faillissement en niet te verwachten is dat een faillissement een positief gevolg zou hebben voor schuldeisers, terwijl een curator niet zit te wachten op het faillissement van een vennootschap met een negatieve boedel. Naar het oordeel van de rechtbank had de bv daarom het actief zelf te gelde moeten maken, de opbrengst volgens de wettelijke rangorde moeten verdelen onder de schuldeisers en daarna turboliquidatie moeten toepassen. De rechtbank wijst de eigen aangifte tot faillietverklaring daarom af.

De vennootschap Hardchroom B.V. doet eigen aangifte van haar faillissement. Hardchroom is veroordeeld om gehuurde bedrijfsruimte te ontruimen en chroombaden die zich in de gehuurde ruimte bevinden leeg te maken en afvalstoffen af te voeren. Tot op heden is dat niet gebeurd. De bestuurders schatten dat de kosten van de afvoering € 10.000 tot € 200.000 zullen bedragen. Een onderbouwing van deze ruime schatting is niet gegeven. Het vermogen van Hardchroom bestaat uit machines die volgens opgaaft van de bestuurder ongeveer € 15.000 kunnen opbrengen.

De rechtbank spreekt het faillissement niet uit, omdat Hardchroom naar het oordeel van de rechtbank geen rechtens te respecteren belang heeft bij haar faillissement. De rechtbank overweegt dat niet te verwachten is dat een faillissement een positief gevolg voor de schuldeisers kan hebben. Voor de curator heeft een faillissementsaanvraag juist negatieve gevolgen, omdat hij geconfronteerd zou worden met een grote hoeveelheid chemisch afval en het risico loopt door een overheidsinstantie gedwongen te worden dit afval af te voeren terwijl de afvoerkosten de waarde van het actief ruimschoots overtreffen. Naar het oordeel van de rechtbank had de bestuurder van Hardchroom in staat moeten zijn de activa te gelde te maken en de opbrengst volgens de wettelijke rangorde te verdelen. Daarna zou de weg van turboliquidatie bewandeld kunnen worden.

H.J. de Kloe, mei 2026

Instantie: Rechtbank Overijssel

Datum uitspraak: 06-05-2026

ECLI: ECLI:NL:RBOVE:2026:2441

Zaaknummer: 347372 FT EA 26.85

Rechters: A.E. Zweers

Wetsartikelen: 1 Fw en 2:19 lid 4 BW

RECHTSPRAAK

Bestuurders van The Flex Company B.V./De Crom q.q.

In eerste aanleg heeft een curator vier bestuurders aansprakelijk gesteld. Nadat de rechtbank deze vordering heeft afgewezen, stelt de curator hoger beroep in tegen twee bestuurders. Deze twee bestuurders kunnen de andere bestuurders niet pas in hoger beroep in vrijwaring oproepen, omdat aan de andere bestuurders daarmee een instantie zou worden ontnomen.

Een curator heeft vier (middellijk) bestuurders aansprakelijk gesteld. De vorderingen zijn door de rechtbank afgewezen. De curator heeft slechts twee van de vier bestuurders in hoger beroep gedagvaard. Om die reden wensen de twee aangesproken bestuurders de twee andere bestuurders in hoger beroep in vrijwaring op te roepen. Ze menen namelijk dat, als ze aansprakelijk zijn, hun medebestuurders in de aansprakelijkheid moeten delen.

Het hof overweegt dat het vanwege het gesloten stelsel van rechtsmiddelen niet mogelijk is voor het eerst in hoger beroep een incidentele vordering tot oproeping in vrijwaring in te stellen. Daarmee zou aan degenen die in vrijwaring worden opgeroepen een instantie worden ontnomen.

H.J. de Kloe, mei 2026

Instantie: Gerechtshof 's-Hertogenbosch

Datum uitspraak: 16-09-2025

ECLI: ECLI:NL:GHSHE:2025:2545

Zaaknummer: 200.346.579_01

Rechters: P.M.M. Rousseau, E.H. Schulten en J.M.H. Schoenmakers

Advocaten: J. Slager en S. Lagidse

Wetsartikelen: 210 Rv

RECHTSPRAAK

Bestuurder van De Zwart Services B.V./Weenink q.q.

De curator stelt de voormalig bestuurder van een failliete bv op grond van artikel 2:248 BW aansprakelijk voor het boedeltekort wegens schending van de administratieplicht. De rechtbank heeft die vordering toegewezen en het hof bekrachtigt dat vonnis.

De Zwart Services B.V. is in 2021 failliet verklaard. Gefailleerde dreef een autohandel en later een callcenter. In korte tijd liep circa € 3,5 miljoen over de bankrekening, waarbij sprake was van contante opnamen, buitenlandse uitgaven en betalingen aan gelieerde vennootschappen. Daarnaast bestonden drie verschillende jaarrekeningen over 2020. De curator ontving slechts beperkte stukken, waaronder autoverzekeringskaarten, huurfacturen, een summiere kolommenbalans en een jaarrekening. Voor zover de administratie volgens de bestuurder bestond uit in- en verkoopfacturen, belastingaangiftes en bankgegevens, volstond dat volgens het hof niet. De rechten en verplichtingen van de vennootschap konden daaruit niet steeds worden gekend, zodat volgens het hof geen deugdelijke administratie is gevoerd.

Ook als wel sprake zou zijn geweest van een deugdelijke administratie, heeft de bestuurder volgens het hof de bewaarplicht geschonden. Hij gaf de administratie aan een opvolgend bestuurder die hij nooit had ontmoet en van wie hij moest begrijpen dat deze niet te goeder trouw van plan was de onderneming over te nemen. Daarmee staat onbehoorlijke taakvervulling vast en wordt vermoed dat dit een belangrijke oorzaak is van het faillissement. De bestuurder slaagt er niet in dit bewijsvermoeden te ontzenuwen en ook het beroep op matiging slaagt niet.

S.J. van den Boogert, mei 2026

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 21-04-2026

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2026:2399

Zaaknummer: 200.355.161

Rechters: G.P. Oosterhoff, D. Visser en S.M. Kingma

Advocaten: A.A. Dooijeweerd en M. Geelen

Wetsartikelen: 2:248 BW en 2:10 BW